

V štirinajsto leto.

Naš ljubi „Zvonček“, slovenski mladini najdražji prijatelj in zabavnik, začena z dcnašnjo številko svoj štirinajsti letnik. Tudi ta letnik začenjamo z veselo nado, da nam bo mogoče v tem letu pravtako kakor doslej služiti slovenski mladini, ki ji je naš list namenjen.

Od vseh strani nam dohajajo priznanja, da zvesto izpolnujemo svojo nalogo. Prijatelji nam pišejo, da se naš list po vsebini in obliki temeljito razlikuje od drugih mladinskih listov, da je naša mladina z njim zadovoljna, da je naš „Zvonček“ postal takorekoč del vesele mladosti, ki si je brez njega ne moremo več predstavljati v nje cvetoči popolnosti.

Taka priznanja nas sicer vesele, ampak samo s tem nismo zadovoljni. Rajši kakor hvalne besede bi imeli še enkrat toliko naročnikov, kolikor jih štejemo danes. Žalostno je, da je še toliko in toliko slovenskih rodovin, toliko in toliko slovenskih šol, ki ne poznajo „Zvončka“. Kje je zavednost, kje je dejanjska ljubezen do slovenske mladine? Dolžnost vseh naših dosedanjih prijateljev je, da poskrbe za čim največje razširjenje našega lista. Ob tako izdatno pomnoženi podpori nam bo lahko izpopolniti list v vsakem pogledu. Slovencev nas je poldrugi milijon. To naše število zmore pač toliko zavednih rodoljubov, ki lahko dajo listu svoje mladine trdno gmotno podlago. Zavedati se moramo, da je mladina bodočnost naroda, zato pa moramo mladino vzgojiti v kreposti in značajnosti.

Vsebinsko ostane letošnji letnik sličen svojim prednikom. Založili smo se z raznovrstnim gradivom, ki ga bodo tekom leta izpopolnjevali in dopolnjevali naši zvesti sotrudniki.

Uredništvo in upravnništvo.